

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

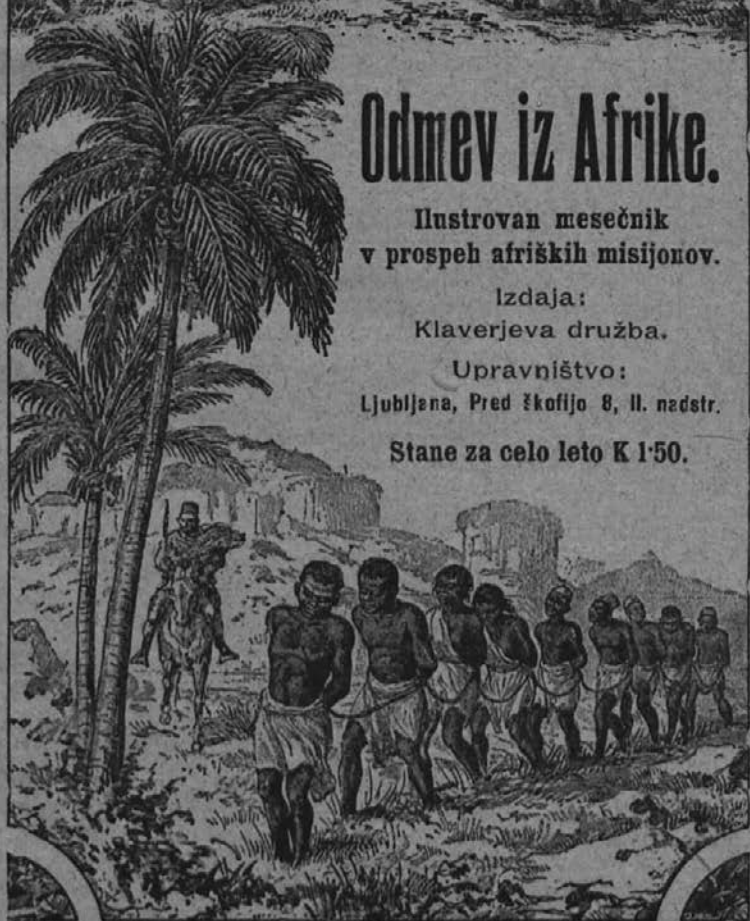
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1'50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata 16.

Vsebina številke meseca vel. travna:

Misijonska dolžnost marijanskih sodalov. — Ugandski kralj v vatikanu. — Postaja N. L. Gospe neprestane pomoči od roparjev oplenjena. — Apostolski vikarijat reka Oranje. — Apostolska prefektura Severni Transval. — Stolnica v Stanley-Ville. — Kratka misijonska poročila. — Poročila propagande. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Listek: Alibayagadda ali Jožefa Lucija Münster. — Popolni odpustek. — Sliki: Stolnica v Stanley-Ville. — Uboga gobavka v Uru.

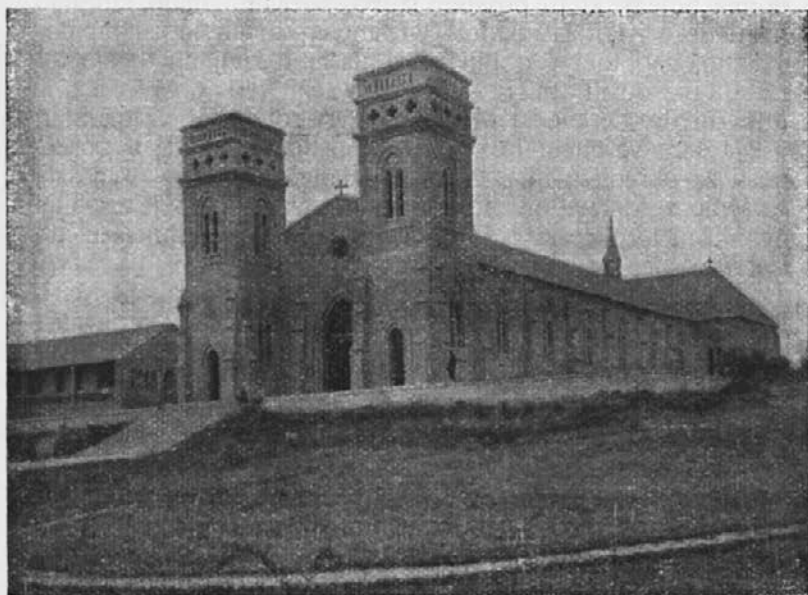
Darovi

od dne 1. do 28. svečana 1914.

Za afriške misijone: Legat † g. Petra Gross 37 K, J. Trstenjak 10 K, preč. g. superior F. Javšovec 10 K, dobrotnica iz Celja 10 K, Verderber L. 1 K 40 v, Peče J. 1 K, Lavrenčič M. 60 v, Hostnik F. 1 K, po M. Žibret, od neim. osebe 10 K; po preč. g. P. Valerijanu od deklinške Marijine družbe 85 K, Reitz L. in V. 3 K, preč. g. dekan M. Jurkovič 7 K, preč. g. župnik Gr. Potokar 5 K, Keder A. 3 K, preč. g. dekan I. Rotner 5 K, Fr. Lavrenčič 2 K 40 v, po preč. g. rektorju Köster 1 K 5 v, Pohlin M. 5 K, po preč. g. župniku dr. Jančič od neim. osebe 2 K 20 v, in od neim. osebe 30 K, Gerdin A. 2 K, preč. g. župnik J. Zakotnik 3 K 50 v, Škofic 1 K, Jenčič J. 10 K, g. A. Pavletič nabral 10 K, g. Jos. Cigon 1 K, Zabret F. 10 K, N. N. 10 K, po preč. g. kuratu Sporn nabrano v bolnici 10 K 60 v, † M. Mrhar 20 K, J. Globočnik 2 K, P. in L. Dolinšek v zahvalo 10 K, Gaser D. 1 K 20 v, preč. g. katehet I. Maretič 50 v, N. N. 1 K, po F. Žlemperger 50 v, Horvat 2 K, župnija Kamnje na Goriškem 24 K 83 v, N. N. 1 K, za nabavo rožnih vencev: A. Seljak 1 K, N. N. 3 K 86 v, M. Orebenc: za cerkev sv. Jožefa 4 K, za cerkev sv. Frančiška Saleškega 3 K, Goriup A. 40 v, Berban A. 1 K, Lautizar A. 30 v, Lautizar M. 30 v.

Za sv. maše: J. Frass od neim. osebe 3 K 60 v, N. N. 2 K, T. Klinc 10 K, F. Perko 2 K, N. N. 2 K, Demšar 40 K, Jenčič J. 2 K, Likozar K. 2 K 50 v, N. N. 10 K, M. Kumprej 16 K.

Za stradajoče: Solar A. 20 v, Senekovič S. 1 K, N. N. 20 v, M. Geratič nabrala 1 K 30 v, K. Divjak nabrala 4 K 20 v, M. Žizek nabrala 2 K 30 v, U. Martinuc 1 K, preč. g. kurat V. Tomagnin 1 K 50 v, Mencin M. nabrala 5 K 90 v, Planko M. 30 v, R. Širca nabrala 20 K 30 v,

Stolnica v Stanley-Ville.

Misijonska dolžnost marijanskih sodalov.

V Engelbergu, krasnem planinskem kraju in častitem samostanu pp. benediktincev s preslavnim deškim zavodom, imajo Marijino družbo, ki po pravici zasluži radi gorečnosti do poganskih misijonov, da jo imenujemo vzorno. Kako pa bi naj tudi bilo drugače, če veljajo mladim sodalom tako apostolske besede, kot spodaj sledeči pozdrav sodalom iz peresa sedanjega prefekta, R. P. Odila Gwerderja, pisan listopada 1912! Naj bi se tudi udje drugih družb, da, vsi naši bralci vzgledovali nad tem in svojo ljubezen do Marije združili z dejansko ljubeznijo do ubogih poganov!

Ljubljeni sodali!

Popolnoma samoobsebiurno je za nas, da je Marija v vsem naš vzor, kar vodi k Bogu, kar nas družijo z Bogom; čim bolj je tako, čim bolj smo ji podobni, tem gotovejša

nam je tolažba in pomoč v vseh naših skrbeh. Je pa podobna poteza, ki jo posebno lahko spoznamo in jo moramo hiteti doseči kot jasno določen smoter, in ko jo enkrat dosežemo, zagotovi v obilni meri našemu življenju božjo tolažbo in dušni mir: — ljubezen do Cerkve. Iz ljubezni do Cerkve je Marija po vnebohodu božjega Sinu ostala še z veseljem in požrtvovalnostjo na zemlji; v gorečnosti za okrepitev in razširjanje mlade Cerkve je prenašala revščino zemskega bivanja ter se žrtvovala, in to je vsebina njenih maternih skrbi in njenega delovanja: ljubezen do Cerkve.

Ta ljubezen se razodeva vsem zvestim otrokom Marijinim in se bo kazala v goreči delavnosti za razširjevanje božjega kraljestva na zemlji, v gorečem pospeševanju misijonskega podjetja naše Cerkve. To je bila gotovo, kakor dolgo obstoja Cerkev, vedno točka, kamor je navajala ljubezen Jezusova in češčenje Marijino zvesta krščanska srca; to je bil od nekdanj predmet skrbi, ki je navduševal vernike k pobožnim molitvam za cerkvene zadeve, ki je spodbujal na pomoč stiskanim sobratom in priganjal k dejanski pomoči pri apostolskem podjetju Cerkve; kajti to je bila Cerkev že od nekdanj, kar je še sedaj: zavod za izpreobračanje nevernikov, misijonarka za celi svet, ki ima izpolniti od najvišjega pastirja vseh narodov svečano izročeno nalogo: »Pojdite po celem svetu in učite vse narode!«

Toda je-li že bil kdaj čas, ki bi tako kot dandanes privedel katoličana do zavesti, da mora dati gorečnosti za koristi Cerkve duška z žrtvami časa in denarja za poganske misijone? — Pač težko. V naših časih ni več mogoče preslišati klica, ki nam prihaja od vseh strani na ušesa iz vrst misijonarjev, škofov, voditeljev ljudstva in drugih pospeševalcev misijonov, klica po požrtvovalni, vedno večji delavnosti za poganske misijone. Ni mogoče prezreti, da se na naših po pravici velikanskih katoliških shodih, kjer se govori o najnujnejših cerkvenih interesih in se priporočajo pozornosti velike množice, da se tu — ne le po pravici, ampak tudi radi nujne potrebe vedno in vedno opominja na dolžnost razširjevanja vere, na dolžnost podpiranja poganskih misijonov. Radi nujne potrebe? Da, ako hočemo spoznati kot katoličani svoje dolžnosti in jih izpolnjevati, potem moramo reči: priganja nas čas, naš čas, ki stoji v znamenju napredka.

Pogumno pripoznajmo ta napredek; toda pripoznajmo tudi dolžnosti, ki jih nalaga ta napredek naši storilni zmožnosti za najvišje interese človeštva. Napredek je tu; no-

beno ljudstvo ni več izolirano, nobena dežela več zaprta; hrib in dol, dežela in morje, vse je premosteno. Kjer je rabil sel pred 50 leti mesece, da je prinesel poročilo ali povelje, tu nam stori danes električna iskra v malo sekundah isto uslugo. In kjer je potnik rabil leta, tu nas popelje para na suhem in na morju v malo dneh do smotra. Tako se je vse zblížalo. In kaj je posledica tega v duševnem življenju narodov? Prebujenje, slutnje, iskanje, menjava misli narodov; tako se je zgodilo, da je postal tudi Bog, da so postali tudi najvišji in najvažnejši interesi človeštva predmet vpraševanja in iskanja. Tamkaj torej, kjer življenje najmočnejše dije, kjer postanejo prašanja najživahnjejša, ne more biti Cerкви vseeno, kdo stopa tukaj najbolj delaven, goreč in najglasnejši v ospredje. Ona mora biti sama; zato je tu, da uči narode. Ako bi ne storila tega in se ravno sedaj ne ponudila iskajočemu in vprašajočemu človeštvu, morala bi si predbacivati najžalostnejše zanemarjanje svoje dolžnosti, biti bi morala priča, kako bi se delili s plenom najzagrizenejši sovražniki božjega Učitelja, učitelji krive vere in nevere, kateri plen pa je določil Cerкви kralj ljudstev in časa. Ne smemo pozabiti, da so tudi sovražne sile od zgodnje ure že na delu, da bi pridobile svet za sebe. Posebno moramo paziti na velikansko gibanje izlama, ki izkuša razviti povsod nekdanj tako slavni prapor „čislanega“ pre-roka in zanetiti „sveto vojsko“. Poznavalci azijskih in afrikanskih razmer morajo žal priznati, da ima fanatična mohamedanska propaganda mnogo uspeha, in kar enkrat pridobi polumesec, je za krščanstvo izgubljeno. Izpreobračati je mnogo laže divje zamorce nego praznovorne Mohamedove privržence.

Čas je, da se opozore vsi katoliški kristjani na resnost svetovnega položaja, in da oni, ki so zmožni in imajo priložnost, zastavijo povsod v interesu katoliških misijonov svoj vpliv, v pridigah in v šoli, s predavanji in shodi ter s poučevanjem v časopisih. Čas je, da gredo oni, ki imajo gmotna sredstva, naprej z dobrim zgledom požrtvovalnosti. Še kakih 1000 milijonov moramo pridobiti za Kristusa, ki ga priznava še 600 milijonov. Naj-li vlada človeštvo Kristus, ali Mohamed ali Nietzsche? Tu se pravi: Vzbudi se, krščansko ljudstvo! Pridi na pomoč svojim zapeljanim bratom! — Manjka še tu mnogim, drugače gorečim kristjanom, potrebnega spoznanja in spodbude. Ostanjejo brezbrizni in nimajo zavesti, da ima tu vsak izpolnjevati pristno katoliško dolžnost. Zato vsi, ki morete vplivati na druge z besedo ali pisavo, porabite pridno vsako priložnost,

da dobro seznanite širšo javnost z velikim pomenom poganskih misijonov.

Kako sramotilno mora biti za nas katoličane, če pomislimo, kako strašno si prizadevajo drugoverci na vse strani, kakor tudi so razcepljeni, da izpreobrnejo pogane. V Ameriki izdelujejo baje obsežen načrt, kako bi „poprotestantili svet“ v 25 letih. To mora biti za nas najmanj nov podžig, da podvojimo našo misijonsko gorečnost. Vse veliko in vzvišeno mora zbuditi naše zanimanje. Kaj je torej večjega, kot sodelovati pri izvrševanju one naloge, ki jo je izročil pri slovesu Odrešenik kot oporoko svoji Cerkvi z besedami: „Idite in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal.“ Če se torej radi ponašamo, da spadamo v bojno vrsto Odrešenikovo, da smo prisegli na prapor Kristusov in se hočemo bojevati za njega, našega kralja, tedaj dobro! — izpolnjujmo tudi potno povelje našega kralja, ki pravi: „Idite po vsem svetu!“

Ako smo že kot katoliški kristjani dolžni, da obračamo na to polje cerkvenega delovanja posebno pozornost, smo to dolžni kot sodali še mnogo bolj, kot pripadniki zveze, ki si je postavila za posebno nalogo češčenje Marijino. Slava Marijina se mora zanesti tudi v poganske dežele; konec se mora napraviti sramoti, ki se godi Mariji predvsem v tako globoko ponižani, zaslužnjeni ženi črnega plemena. Naj vendar moč Marijina stre v resnici s svojo zmagonosno nogo glavo satanu, potem doleti tudi otroke Marijine častna dolžnost, da prinesejo trohico k tej zmagi. K plodonosnemu delu potrebujejo misijoni naše molitve, toda potrebujejo tudi gmotnih sredstev, in ta zmanjkajo žal le prepogosto. Zato se je po zaslugi Družbe sv. Petra Klaverja zadnja leta ustanovila zveza, ki je posebno pripravna za to, da pritegne ude Marijinih družb k velikemu podjetju podpiranja misijonov in si napravi s pridružitvijo velikih množic iz razmeroma majhnih prispevkov uspešna sredstva. To je misijonska zveza za Afriko. Vse druge družbenike bi rad s tem opozoril na to stransko društvo in na tozadevno napotilo v naših letošnjih društvenih poročilih. — Če storimo le nekaj malega in s svojim zgledom zopet na druge vplivamo, da prinesejo misijonom tudi gmotnih žrtev, postanemo sodelavci velikega podjetja, za kar je trpela na zemlji Marija, se žrtvovala in molila, in tako si zagotovimo pomoč Matere božje za našo lastno dušo. Ako pa ne storimo ničesar, čeravno bi lahko, potem stavimo v nevarnost svoje lastne koristi. „Kdor izmed katoličanov umrje, ne da bi se potrudil za

katoliške misijone, ta je najlepši kos zemlje pustil v brezbriznosti in preziranju in izgubil najboljši del svojega življenja." Tako se je dejalo na katoliškem shodu v Augsburgu 1910. — Da, misijonsko polje je za vsakega katoličana „najlepši kos zemlje“, s čimer bi napravil življenje plodonosno za sebe in druge, za zdaj in za večnost. Kdor sodeluje na tem polju iz gorečnosti za božjo čast in iz usmiljene ljubezni do nesrečnih poganov, lahko brez skrbi reče na smrtno uro: živel sem za veliko, lepo stvar! izvrševal sem apostolska dejanja in smem upati tudi na apostolsko plačilo.

Ljubljeni družbeniki! Smemo mi tu zaostati? Ne — tega ne bomo in tudi nočemo. Kar je Marijina srčna zadeva, to je tudi naša: razširjenje in povišanje Cerkve! Proč z udobnim razgovorom: saj ni od nas odvisno. Vsak posameznik je važen, če se gre za pospeševanje tako razsežnega podjetja, in za vsakega posameznika je zelo važno, da si lahko z mirno vestjo reče: da je storil, kar je mogel za stvar, ki se tiče vseh. Pač je Cerkev davno pred nami in brez nas šla učeč in blagoslavljaljoč skozi stoletja, in šla bo tudi za nami; a gotovo bo moral nekdanj dati račun vsak, kako je izpolnjeval v resnici katoliško dolžnost svojega misijonskega poklica. Da nam bo ta račun lahek in tolažilen, pomagaj nam k temu ljubezen do Cerkve, ljubezen do Marije!

Srčen bratski pozdrav pošiljajo vam tukajšnji sodali. Prilagamo vam tiskan zaročni obrazec in ga pričakujemo nazaj podpisanega kot znamenje vaše obnovljene vdanosti do Marije!

Stolnica v Stanley-Ville.

(K naši sliki str. 49.)

Stolna cerkev v Stanley-Ville je dozdej največja in najlepša cerkev v belgijskem Gornjem Kongo-ozemlju. Dolga je 56·50 metrov in 17·50 metrov široka ter pokrije 4000 oseb. Cela stavba je zaradi silnih viharjev in pogostih potresov razmeroma nizka. Stolpi so 22 metrov visoki. Dovoljujem si priložiti sliko cerkve, z vljudno prošnjo, ako bi jo hoteli porabiti za „Odmev iz Afrike“, da bi zbudili s tem usmiljenje vernikov. Naj bi nam pomagali, da bo prejkomogoče ponesel raz stolpe glas zvonov hvalo božjo čez šumeči Kongo in bo zvok zvonov v srcu črncev opomin, da naj roke in srca k Onemu povzdigujejo, ki jih je rešil iz suženjstva satanovega.

Ugandski kralj v vatikanu.

Mladi ugandski kralj Daudi, ki je preteklo poletje potoval v Evropo, je izrazil željo, čeravno je protestant, da bi se poklonil svetemu očetu. Ker pa se je od gotove strani delalo na vse kriplje, da bi se preprečilo uresničenje želje, zato se je molčalo o tem rimskem potovanju in obisku v vatikanu do zadnjega trenutka tako, da ni o tem poročal niti „Osservatore romano“. Šele sedaj se nam je dovolilo s privoljenjem prokuratorja Belih očetov, P. Burtina, poročati o zanimivi avdijenci našim čitateljem sledeče:

10. kimovca sta obstala dva samodrčja v vatikanu na dvoru sv. Damaza. Iz prvega je izstopil ugandski kralj Daudi Choua, njegov vzgojitelj gospod Sturrock, P. Burtin, prokurator Belih očetov, in P. Müller, prejšnji misijonar v Nyanzi, ki je prišel za tolmača. Iz drugega voza so izstopili, bogato opremljeni, štirje poglavarji-domačini.

Častnik papeških Suavov je bil že pripravljen za sprejem obiskovalcev, ki so šli takoj po visokih stopnicah, ki peljejo k sobam papeževim. Na vsakem oddelku stopnic je bila straža s sulicami in pozdravljala mimoidočega kralja.

Mlademu kralju se je videlo, da je bil jako ginjen. Ko ga je P. Müller opozoril na krasoto palače, je odgovoril le: „Resnica, to je krasno, a povejte mi, ni-li ta avdijenca pri svetem očetu nekaj čisto posebnega?“ Tudi bagandski poglavarji, kojih je samo eden katoličan, so ponavljali z začudenjem in ginjenostjo: „Oj pater, kakšen dan je to!“

In vendar so prišli ti črnici iz Angleške; v treh mesecih so videli toliko krasote, spoznali se s tako slavnimi osebami, obiskali so celo kralja in kraljico, a zdi se, da so v tem trenutku pozabili na vse.

„Tu smo zdaj v predsobi,“ deje P. Müller; „tu bomo našli večje število tujcev.“

„A kaj delajo tu ti ljudje?“ vprašal me je Daudi.

„Pričakujejo svetega očeta, ki jih bo pozdravil in blagoslovil.“

„To je čudno, pater, to je v resnici čudovito!“

Medtem se nam ponudi prostor v krasni dvorani, popolnoma zaviti v rdečo svilo, kjer stoji v ozadju prestol. Mislil sem, da nas bo tukaj sprejel sveti oče, a sem se motil.

Po nekaj trenutkih pokliče prelat P. Burtina. Vendar se takoj povrne in nam veli, da nas želi sprejeti papež v svojih zasebnih sobanah. Daudi je vstopil prvi, spremljan od gospoda Sturrocka, jaz sem jima sledil. Sveti oče veli kraljevemu obisku zavzeti prostor na stolu njemu nasproti in kolikor mogoče blizu; vzgojitelj se vsede poleg in jaz padem k nogam

namestnika Kristusovega ter mu poljubim roko, ki mi jo je podal. Po prejetem blagoslovu se dvignem, da povzamem besedo.

„Sveti oče, čast mi je predstaviti Vam kralja iz Ugande; tisoči katoličanov so njegovi podložniki. Raditega se tudi ni hotel vrniti poprej domov, ne da bi bil v Rimu in se ne poklonil Vaši svetosti.“

Pij X. odgovori, ganjen po dokazu vdanosti, in se zahvali mlademu vladarju na najprisrčnejši način.

„Jaz se imam zahvaliti svetemu očetu,“ odvrnil je takoj Daudi, „za veliko čast, ki ste mi jo naklonili s tem, da ste me blagovolili danes sprejeti. Vem ceniti to veliko čast in vedno se bom tega spominjal.“

„Povejte kralju,“ povzame nato papež besedo, „da dobro vem, kako dobro napreduje naša sveta vera v njegovem kraljestvu, in da upam od mladega vladarja, da bo naklonil naši katoliški veri čisto posebno svoje varstvo.“

»Wewao bwé ndikola.« „To storim gotovo,“ odvrnil je Daudi s trdnim prepričanjem. In ko tako govori, počivajo mile in globoke oči namestnika Jezusa Kristusa na kralju, kot bi hotel brati v njegovih potezih skrivnosti bodočnosti. Mladi kralj tudi ni mogel obrniti očesa od častitljivega starčka. Zdelo se je, da je očaran od njega.

P. Burtin predstavi potem gospoda Sturrocka. „Gospod, zahvaljujem se Vam,“ reče nato Pij X., „za korak, ki ste ga napravili danes. Vaša angleška domovina je zelo oddaljena za one, ki živijo tamkaj; velikodušna dežela je, in stori se tamkaj mnogo za krščansko vero.“

Globoko ganjen, odvrne gospod Sturrock, da je kralj razumel dobrotne besede, ki so tekle iz ust Nj. svetosti, in da se prisrčno zahvaljuje svetemu očetu za dobrotljivi sprejem, ki mu ga je pripravil v vatikanu.

Potem je vzel Pij X. s svoje pisalne mize škatlico in jo izročil kralju z besedami: „Dovolite mi, da Vam izročim majhen spomin za Vašo sestro, princezino Marijo. Blagovolite ji izročiti v mojem imenu, ko se povrnete v svojo domovino.“

Ko so kralju prestavili besede, se ni mogel vzdržati radostnega vzklika. Da, izpozabil se je skoro v svoji sreči in napravil kretnjo, kot bi hotel škatlico odpreti in pogledati po vsebini.

Smehljaje vzame papež drug zavitek, mu ga poda, rekoč: „To je za Vas.“

»Webalé nyo.« „Na vso moč se Vam zahvaljujem! Hvala! Hvala!“ ponavljal je osrečeni vladar poln navdušenja

in hvaležnosti. Sedaj se Pij X. dvigne, Daudi se mu približa, ga prime za roko in se spoštljivo priklone; isto stori njegov vzgojevalec. Nato privedejo poglavarje, ki so medtem čakali v sosednji dvorani, in P. Burtin jih predstavi svetemu očetu. Papež jih jako milostno sprejme in se obrne na tolmača: „Povejte tem poglavarjem, da jih blagoslavljam. Prosil bom ljubega Boga, da jih srečno privede v domovino, da store še tamkaj mnogo dobrega.“

Protestanti Blasio, Chamou in Mousalosaló se globoko priklonijo, Siméo pa pade na kolena. „Dragi sveti oče, ta je katoličan,“ pojasni P. Müller. Sveti oče vzklikne, gledajoč ga, čisto osrečen: „Moj ljubi!“ in nudeč mu desno roko v poljub, gladi mu po očetovsko lice. S tem je bila avdijenca končana.

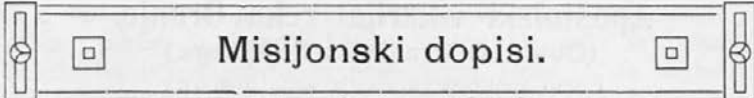
Mnogobrojni obiskovalci, ki so se medtem nabrali v predsobah, so naredili mimoidočemu kralju in njegovemu spremstvu špalir. Daudi je vzbujal pozornost vseh. Bil je v dolgem rdečem oblačilu, okrašenem na robu z dragocenim zlatim blagom. Na glavi je imel egiptovski fes, v roki pa palico, srebrno okovano. Z radostjo je sprejel dobrohotne pozdrave navzočih in odzdravljajal s priklanjanjem glave in prijaznim smehljajem.

Nato je šel Daudi h kardinalu Merry del Valu, s katerim se je po angleško pogovarjal. Državni tajnik je bil presenečen radi razumnih odgovorov mladega vladarja in čudil se je, kako se zna obnašati.

Pri odhodu iz vatikana je kralj ugandski vedno in vedno ponavljal: „Oj, kako dober je papež! Oj, kako dober je papež!“

Naj bi se Daudi vedno spominjal tega obiska pri Piju X. in ohranil simpatije do svojih katoliških podanikov, kakršne jim je izkazoval do danes!

Misijonski dopisi.

Postaja N. L. Gospe neprestane pomoči od roparjev oplenjena.

(Pismo P. Keilinga, apostolskega prefekta v Zgornji Cimbebaziji.)

Konanyami-rod, ki se ga vse boji, in ki stanuje južno od naše prefekture — so divji ljudje, ki gredo vsako leto ob času suše na rop. V tolpah od 50 do 1000 mož gredo severno 10 do 15 dni hoda, napadejo naše mirne rodove in opustošijo vse, kar jim pade v roke. Pred njihovo ropazelnostjo ni ničesar varnega: odpeljejo čredo s pašnikov, porušijo vasi, more može in tirajo žene v sužnost. Tudi našo misijonsko postajo N. L. Gospe neprestane pomoči, ki je bila ustanovljena leta 1884., so kmalu nato uničili; misijonsko osobje so pobili brez usmiljenja.

Od leta 1900, ko je bila postaja nanovo otvorjena, so ji prizanašali razbojniki, tako da je dobro prospevala in kljub nezrečenim težavam obrodila v teh 10 letih lepih sadov. Z radostjo smo gledali na krščansko občino 450 odraslih (med temi 120 družin).

Žalibog pa je postala letos vsled nesrečne ekspedicije vlade zopet žrtev teh roparjev.

Portugalska vlada je namreč sklenila temu strašnemu rodu priti do živega; odločena je bila proti njim vojska in naša postaja je bila določena za središče gibanja. Misijonarji bi naj torej predstavili svoj sedež tekom dveh mesecev na 10 milj severno ležečo postajo N. Ljube Gospe Karmelske v l' Evadi. Tako je odpotovalo vse misijonsko osobje s potrebnim živežem za dva meseca. Toda ekspedicija žal ni došla določenega dne, in to nam je bilo v pogubo. Dva dni nato so namreč Konanyami zvedeli za vzrok začasnega odstranjenja patrov in niso imeli ničesar nujnejšega, kot da so pridrli na postajo in jo popolnoma oplenili. Predmete, ki jih niso znali rabiti, so enostavno razbili; harmonij, križev pot, oltarje, lep kip Neprestane Pomoči: vse so razdrobili; odtrgali so celo hišni cink, da ga raztopijo za krogle. Vendar to še ni nasitilo njihove maščevalnosti; storili so še več: pokvarili so vse priprave tako, da ni več sledu za njimi. Škode imamo 30.000 frankov.

Prej ko mogoče bom si izkušal ogledati razdejanje tega lepega misijona in tolažiti sobrate, ki objokujejo izgubljeno delo. Medtem si dovoljujem priporočati to postajo velikodušnosti dobrotnikov tako blagoslovanosne Družbe sv. Petra Klaverja (katere duša in dobra previdnost so gospa grofica). V naprej se zahvaljujem vsem onim, ki mi hočejo pomagati, da postajo zopet postavimo.

Apostolski vikarijat reka Oranje.

(Oblati sv. Franciška Saleškega.)

Pismo apostolskega vikarja škofa Simona.

Cel rod v stiski, toda željen besede božje.

Zahvaljujemo se božji previdnosti, ki nam je v preteklem letu sama pokazala pot k nekemu še skoro popolnoma poganskemu rodu. Namenjeni smo bili začeti v Kenhardt misijon, kjer smo že kupili v to svrhu kos zemlje (glej „Odmev“ št. 11, 1913), a ljubi Bog nam je jasno pokazal, da nas hoče poprej na nekem drugem kraju, in tako smo sledili njegovemu klicu in ustanovili postajo v Rietportu v okraju Van Rvrusdorp. Od 10. vel. srpana stanuje tamka stalno en duhovnik.

Občudujte z nami roko božje previdnosti pri tej ustanovitvi. Tamošnji rod, ki šteje okrog 400 duš, ima v posesti deželo, ki mu jo je podarila pred približno 80 leti angleška vlada. Protestanti bi se že davno lahko ondi naselili. Domačini so celo večkrat poizkušali prositi pastore verske pomoči, toda bili so le ubogi Hotentoti ali izrodki, in to je bil mogoče vzrok, da so se kalvinci vedno branili jih sprejeti. Pred kratkim je vlada imenovala višjega uradnika, da štiti koristi domačinov, ki imajo državna posestva. Ta je večkrat obiskal rietpoortske prebivalce, ki so izrazili željo, da bi radi dobili misijonarja, ki bi jih poučeval o krščanski veri in vzgajal njihove otroke. Uradnik je bil izprva nekoliko v zadregi radi odločitve in je sklenil, da obišče vse zavode svojega okraja; končno se je odločil za katoličane, kojih zavodi so mu ugajali in kojih požrtvovalnost je občudoval. Prosil je, da se takoj pošlje duhovnik v Rietpoort, kar sem tudi ukrenil, ko so se pogoji z vlado dokumentarično določili, kar nam je dalo pravico, da ta rod mi sami poevangelimo. V začetku je šlo vse dobro, toda kmalu so jeli nekateri kalvinisti izražati svojo nezadovoljnost, da ima en sam katoliški duhovnik dušeskrbje v celem onem rodu. Imeli so zborovanja, pri katerih je predsedoval njihov pastor, in sklenilo se je, da se mora poslati v Rietpoort učitelj, ki bi se naj trudil, da si pridobi javno mnenje. Uradnika se je obvestilo o teh sovražnih naklepih, prišel bo, da napravi red. To je torej boj in takorekoč zadnji napor vladarja teme, da si zopet osvoji 400 duš, ki se mu bodo izmuznile.

Priporočam ta novi misijon molitvi Vaše družbe in vseh prijateljev misijonov, da bomo vredni nam naklonjenega zaupanja in da ne bomo odjenjali, naj se zgodi karkoli, zvesti geslu našega podjetja: „Tenui nec dimittam“ („Kar držim, ne izpustim“). Življenje bo v početku trdo za tamošnjega misijonarja; čakajo ga nadloge vseh vrst, a on pozna rek: „Če Bog

je z nami, kdo je proti nam?" Njegovo edino pribežališče je celica; tamkaj je daroval 17. vel. srpana sv. mašo in oznanjal besedo božjo mnogobrojnim poslušalcem. Hotel bi, da pogledajo vsi naši dobrotniki v ta novi Betlehem, hitro in bolje, nego moremo mi to storiti z besedami, bi se lahko prepričali o naši nujni potrebi denarnih sredstev. Celi rod v bedi, toda poln hrepenenja, da spozna našo sveto vero; misijonar brez stanovanja, primoran mleti si sam moko, delati opeko, ki bi služila za pozidanje kapele in šole. Sam se bo še dolgo moral zadovoljiti s svojo celico in z malo kočo, kjer komaj stoji pokoncu. K sreči je podnebje jako ugodno. Mož je slabega zdravja in lansko leto bi ga skoro izgubili. Le mnoga iskrena molitev vsega misijona je primorala nebo, da nam ga je ohranilo. Oj, dovolite nam, da upamo v prihodnjem letu na izredno pomoč, ter tako pomoremo nujnim potrebam nove postaje, ki nam še lahko uide, ako ne bomo mogli pokriti stroškov radi pomanjkanja sredstev, ki nam je povzročila tako potrebno začeto in od protestantov zaželjeno podjetje.

Vsi drugi naši misijoni napredujejo. V Port Nollothu je bila cerkev dvakratno povečana. V Pelli je bila dokončana hiša, kjer bodo našli naši gojenci primerno stanovanje. V Nababeepi je dovršeno stanovanje za tri učiteljice, a žalibog je na njem dolga 3500 fr. V Matjeskloofu obstoja načrt za novo šolo, toda tekoča sredstva ne dovoljujejo, da bi začeli z zidanjem. V Upingtonu je dosegla potrpežljivost in napor patrov najlepše uspehe; 20 katehumenov je redno pri pouku za krst. Keimoes ima dvoje cvetočih šol, Pella-Oranje, vrt in opora Pelle, podaja tudi svoj donesek izpreobrnjenj. Končno moramo imenovati Ookiep; tamošnje šolo je nadzornik pohvalil, in tamošnji pater vsako nedeljo obžaluje, da je cerkev tako majhna.

Vprašanje, se li da ustanoviti v Konkordiji misijon, še ni rešeno. Od 200 katoličanov tega mesta podpisano vlogo je okrajni predstojnik odposlal, za njega bo velikega pomena, kakor hitro se mu ponudi prilika, da spravi vprašanje pred konkordijski svet, čigar predsednik je. Toda jaz ponavljam, da zavisi ta ustanovitev, kakor tudi ona v Kenhardt, edinole od sredstev, ki nam jih bodo preskrbeli naši dobrotniki, kajti nove ustanovitve zadnjih let, Keimoes, Upington, Rietpoort, so do skrajnosti izčrpale finance vikarijata.

Apostolska prefektura Severni Transval.

(Pismo P. Lanslots-a, O. S. B., generalni voditeljci Družbe sv. Petra Klaverja.)

Pietersburg.

Vaše velerodje!

Kakšno prijetno iznenadenje mi je prinesla zadnja pošta iz Evrope! Pomislite! Zadnji četrtek sem položil temeljni kamen za majhno cerkvico 40 kilometrov daleč od Pietersburga. Zidala se bo iz opeke, da bo lahko kljubovala belim mravljam, in ne bo mnogo več stala kot bi bila iz železa in lesa; opeko smo napravili sami in apno ni bilo daleč. Misijonska zemlja, 25 ha, je stala 3500 fr.; bilo je poceni. Kroginkrog stanuje mnogo Kafrov. 1. vel. travna sem poslal tjakaj dva duhovnika in enega brata lajika. Tam je bila mala hišica, zgradili sta se dve sobi misijonarjem v prenočišče. Do zdaj še nimajo niti enega katoličana. Manjkala je še cerkev, kjer bi prebival naš Gospod v zakramentu svoje ljubezni sredi svojega ljudstva, ki še ne spada k pravemu ovčjemu hlevu. Ako bi čakal, dokler bi ne imel potrebnega denarja v rokah, bi se delo zakesnilo. Torej rajši stavim zaupanje v ljubo Mater božjo, kateri na čast — prva v vikarijatu — bode nova cerkev posvečena. Mislite si moje veselje, ko pride istega večera Vaše od 2. malega srpana datirano pisanje s priloženim čekom 2000 K za cerkev v čast ljubi Materi božji Dobrega sveta. Cerkev bo posvečena na ta naslov. Hitim torej, da izrečem Vašemu velerodju in z Vašim posredovanjem vsem dobrotnikom iskreno zahvalo za velikodušno darilo. Moji misijonarji se istotako zahvaljujejo, in bodoči katoličani bodo slavili Vaše ime.

Postavili smo eno kočjo za katehista in eno za šolo. Katehist Jožef Temo je na glasu, da je naš najboljši katoličan in je edini katoličan svoje rodbine in svojega rodu. Stanuje 40 kilometrov od Pietersburga; včasih prehodi to daljo ponoči, da izpolni zjutraj svoje verske dolžnosti; prihodnjo noč se vrne zopet domov. Močna opora bode misijonu Marije Dobrega sveta. Upajmo, da bode katoličanov v nekoliko letih že nekaj tisočev v osredju z mnogimi malimi kapelicami Marije Dobrega sveta.

15. rožnika sta odpotovala še dva patra z namenom ustanoviti nov misijon v čast sveti Filomeni, 64 km daleč severno od Pietersburga. Začetek je bil jako boren, na misijonski zemlji ni bilo ničesar. Patri so imeli s sabo dva šotora, enega za delavce, drugi naj bi služil misijonarjem za kapelo, spalnico in obednico. Imeli bodo kmalu dve kočji iz zemlje in slame, a potrebujejo tudi cerkvico. Kakor sem storil v Mariji Sveta, postavil bom tudi tamkaj cerkvico v zaupanju, da bode velika Čudodelnica našla

dobrotnikov, ki bodo plačali stroške. Misijon je v čisto poganskem kraju, katoličana ni nobenega v bližini, toda mi upamo v njegovo bodočnost.

V nekaterih dneh, upam, da bom kupil na severu prefekture kos zemlje, kakih 25 hektarov, in kakorhitro dobimo novih misijonarjev, ustanovil bom tamkaj misijon.

Tudi v Pietersburgu dobivamo Kafre za našo sveto vero. V „Odmevu iz Afrike“ izšlo je pred kratkim naše poročilo o izpreobrnjenju kaferske družine. Z božjo pomočjo se bode to kmalu ponovilo, kajti zdaj poučujem eno družino, ki obsega sedem odraslih in pet otrok, v katekizmu, kojim sta se še pridružila 2 tujca; cerkev redno obiskujejo. Da se naše misijonsko polje sicer počasi, a neprestano razvija, zahvaliti se imamo ljubemu Bogu in milim darovom naših dobrotnikov.

Kratka misijonska poročila.

P. Strub piše iz Baro v severni Nigeriji naši generalni voditeljici: „Ljubki božični praznik se bliža. Imam lepo nalogo, da pripravljam za ta dan deset katehumenov na sv. krst. Ti srečni so prišli od štirih glavnih središč, od Sierra Leone, od Kameruna, od Niger-Delta in od Visokega Sokoto. Moja srčna želja je, da bi imel v Baru vsaj majhno cerkvice; kako svečanosten bi potem naredil ta lepi obred in tako ganil srca gledalcev, naše zamorce, ki jih ravno zunanji blesk naših obredov tako rad navduši. Žal se moram na to omejiti, da eno stran verande svoje skromne hišice tako lepo kot mogoče pripravim za tako svet in slavnosten obred. — Čisto blizu nas so postavili protestanti lep tempel in večkrat tekom dneva se oglasi s stolpa zvon, posebno ob visokih praznikih. Koliko se jih ozira na ta zvon, ki se čutijo nagnjene, da bi sledili temu klicu; vidijo cerkvena vrata široko odprta, kakor da bi jih vabila, da vstopijo. In oni tudi res vstopijo. — Pač poje tudi naš zvonček, tudi slišijo ga in marsikateri prihitijo, da se udeležijo službe

božje, toda ne vedo, kje naj vstopijo. O kako bi bili naši ubogi katoliški zamorci hvaležni, ako bi se dobili usmiljeni ljudje, ki bi tem dobrim črncem pomagali postaviti cerkev! Bila bi to prva hiša božja v tem velikem okraju, ki obsega nad 600 kilometrov. Kako bi Bog blagoslovil tiste, ki bi sodelovali pri tako krasnem delu v večjo čast božjo!“

Misijon v Uru. (N.- Vzhodna Afrika.) P. Daubenberg piše naši generalni voditeljici 2. grudnia sledeče:

Ker mi je Vaša dobrotvorna pomoč dovolj znana, meni pa sedaj zelo potrebna, Vas hočem danes prositi za nekaj velikega. Monsignor Munsch Vam je s. d. že poročal o bolnišnici za gobavce, ki jo hočemo postaviti tu v Uru; poglavarji nam pri tem pomagajo.

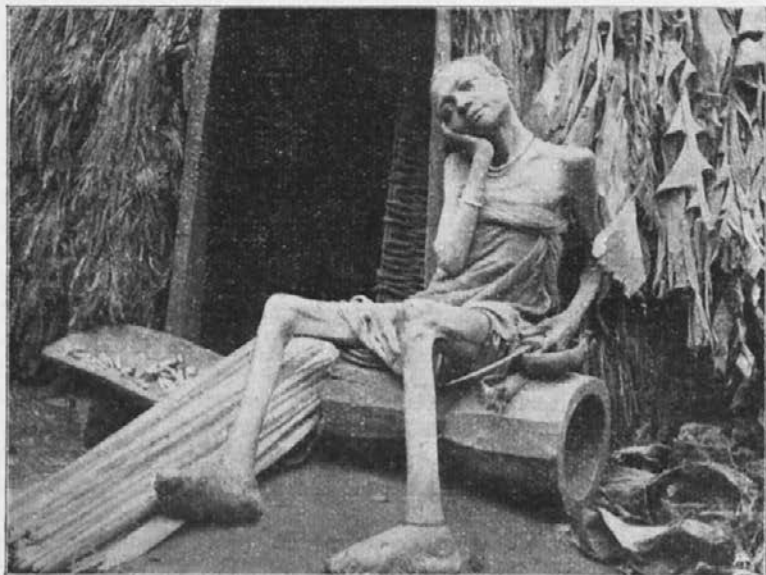
Delamo krepko. Že je zravnane 50 hektarov zemlje in gozd je požgan. Postavili smo tudi že 100 koč; za deževni čas bomo zasadili vse z bananami.

Za vsakega teh ubožcev je ena koča, obdana z malim poljem tako, da je mogoče onim, ki še niso

preveč bolni in lahko kaj delajo, da si še sami služijo kruh. Žalibog bomo pa primorani večino vzdrževati čisto na svoje stroške.

Dano mi je bilo veselje, da sem videl vstati v svojem okraju to blagoslovljeno podjetje. Preradi bi je protestanti izvršili, ker sem pa jaz imel srečo, da sem pri vladi storil prve korake, je izročila tudi izpe-

ljava v moje roke in mi vse prepuстила. Ni lahka stvar in premagati nam je velikanske težave, toda v koliko tolažilo nam je, ko beremo v sv. evangeliu, da je naš božji Zveličar ravno gobavce tako odlikoval. Ni-li ravno nje najraje ozdravljaj od njihove strašne bolezni? Polni zaupanja pravimo: pričakujemo vse od neskončnega usmiljenja božjega!

Uboga gobavka v Uru.

Do zdaj imamo zadoščenje, da vidimo, kako delo mirno napreduje. A trepečemo pred trenutkom, ko se bo šlo za to, da spravimo največje nesrečneže pod streho in jih vzdržujemo, potem res ne vem, odkod naj mi pride pomoč.

V tej stiski se obračam na Vas, velespoštovana gospa generalna voditeljica. Mogoče daste lahko na razpolago v „Odmevu“ majhen pro-

storček z napisom: „Za gobavce v Kilimandžaro“. Sem prepričan, da bodo dobri bralci pripravljene prispevati večja ali manjša darila. Vlada nam namerava izročiti vse gobavce okraja; bode najmanj 400 bolnikov. Teh 400 bolnikov pa je 400 poganov, ki jih bomo z milostjo božjo pridobili za našo vero. To je vedno naš največji in prvi namen: pridobiti duše teh nesrečnikov.

Blagovščak

Poročila propagande.

Za apostolskega prefekta novoustanovljene prefekture Lindi (N.-Vzhodna-Afrika) je bil imenovan preč. P. Willibrord Lay, O. S. B., rojen 1878 v Pünderichu ob Mozelu.

Z odlokom z dne 21. prosinca 1914 je bil preč. Pater Janez Calloch, C. SS. P., imenovan apostolskim prefektom v Ubanghi-Chari, ker se je dose danji prefekt, P. Cotel, službi odpovedal.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 26. prosinca. Obisk novega apostolskega vikarja iz Sansibara, škofa Néville, od Belih očetov Sv. Duha, v spremstvu P. Demaisona iz istega misijona.

9. svečana. P. Willibrord Lay, O. S. B., predstojnik nove apost. prefekture Lindi, Nemška Vzhodna Afrika, pride pozdravit našo g. generalno voditeljico, preden odide v Afriko.

5. svečana. Doletelo nas je veselje, da smo videli pri nas komuniteto in interne gojence sester Jožefa. Napolnili so našo dvorano do zadnjega kotička in pazljivo poslušali konferenco in razlago svetlopisa, ki jo je imela neka sodalka. Potem je šla velika truma oddelkoma v naš muzej in pokazala tudi tu živahno zanimanje za naše delo. Trdno upamo, da bo vsejano zrno pri sestrah in otrokih prineslo lepega sadu v blagor naših najrevnejših bratov in sester v Afriki.

Alibayagadda ali Jožefa Lucija Münster.

Odkupljena 15. malega srpana 1912.

(Piše P. Raux od Belih očetov.)

Koncem leta 1911., meseca listopada, če se ne motim, je prišla neka 20—22 let stara deklica, ki bi ji pa prisodil 35 let, z več drugimi katehumenkami, svojimi tovarišicami, na misijon v Naddangiri; imenovala se je Alibayagadda. Postave majhne, kodrastih, zanemarjenih las, koščenega izstradanega obraza, čelo in prsi polna sledov ran opeklin, s čimer so jo poprej tetovirali ali kar so ji storili kot zdravilo. Ustnice

je imela otekle in razpokane; v spodnjih čeljustih so ji manjkali prednji zobje. Vedel sem, da stoji pred mano domačinka iz Bunyra. Kajti ravno v tej deželi je navada, da se obdajo čelo, prsi, rame in noge otrok z opeklinami in se jim izderejo sprednji zobje spodnje čeljusti kot ničvredno, nepotrebno lepoticje. Pri nekaterih so to znaki lepote, pri drugih veljajo za zdravilo s sličnim uspehom, kot pri uporabi peklenškega kamena; vedno še je splošna postava, ki se po malem izvršuje z manjšo strogostjo, pri kateri so bile poprej izjeme le principi (balangira) in dvojčki (balongo).

Ko sem jo vprašal po pokolenju in domovini, je odgovorila: „Uboga deklica sem iz Mungoro in že nad 15 let nimam staršev. Za vojne med Bagandi in Banyoro sem bila še mala; nek hudoben človek je udrl v kočo, ko jo je moja mati ravnokar zapustila, in me ukradel. Za njegovo ime nisem nikdar vedela. Nekaj dni pozneje sem bila v Bugandi Seloatembu iz Ebembe prodana. Tam sem dorasla, tam sem živela do današnjega dne. To je tek mojega življenja.“ — „Toda koliko je plačal za tebe?“ — sem vprašal. — „Ne vem za gotovo, a Boštjan mi je rekel s prezirljivim obrazom: ‚Tri drevesne skorje‘ (mbugo).“

Takšna je bila takrat navada, dura lex. Vedno na ropu, odvajali so Bagondi žene in otroke, koze in imetje, in plen je bil, po okoliščinah, po lepoti in starosti žene in otroka, prodan tretjino pod pravo ceno. Žena prve vrste se je lahko prodala za dve, tri, pet koz, včasih tudi za dvoje, troje, pet krav ali za eno kravo in dve kozi in eno drevesno skorjo (lubugo).

(Konec sledi.)

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca vel. travna:

1. velikega travna, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.
31. velikega travna, na binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu svečanu 1733 K 40 v.

učenka T. Lašič nabrala 7 K 20 v, N. N. 5 K, Hodnik M. 2 K 50 v, preč. g. župnik V. Bernik 50 v, A. Žajdala 1 K 20 v, V. Zlatar 30 v, Sovič F. 20 v, Haložan F. 30 v, R. Tomažič 1 K.

Za gobavce: N. N. 1 K, Fr. Zabret 10 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: F. Perko za svojo krščenko Nežo 2 K 50 v, Klinc T. prispevek za odkup dečka na ime Anton Pad. 24 K; po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega od † M. Lužar prispevek za odkup in botrinski dar dečka na ime **Francišek** in deklice na ime **Marija** 60 K, po istotam od neim. osebe prispevek za odkup in botrinski dar deklice na ime **Franciška** 20 K; po preč. g. župniku dr. Jančič od neim. osebe prispevek za odkup in botrinski dar deklice na ime **Franciška** 40 K, in za krstitelja 10 K; po preč. g. župniku J. Sekol, od g. Ter. Vakovnik prispevek za odkup in botr. dar dečka na ime **Jožef** 20 K; Grebenc M. vdova, prispevek k botrinskemu daru za deklice na ime **Marija** 20 K; Fr. Zabret za zamorčke 2 K, Franc in Zofija 20 K.

Za katehiste: Kačer J. 5 K, Kostanjevac M. 5 K, Jarc P. 2 K, Neimenovana 5 K.

Za kruh sv. Antona: Kačer J. 50 v, Bakan A. 1 K, Rous B. 2 K, J. Horvath 1 K, Canplin B. 40 v, Bakan Ag. 1 K, Kocet B. 3 K, Koren B. 1 K, V. Gerigori 40 v, Wochinz I. 5 K, dobrotnica iz Celja 10 K, Frass J. v zahvalo 10 K, rodbina Babič 1 K, Raut M. 2 K 40 v, Ter. Klinc 16 K 20 v, Dolšek A. 1 K, Pečlin A. 1 K, N. Marovt 2 K, preč. g. J. Palir 6 K 12 v, M. Šak 20 v, A. Ranc 50 v, P. Jarc 1 K, K. Č. 1 K, Klun A. 20 v, H. Višnikar 1 K, J. Cebin 1 K, A. Mečivnik 3 K, Krajsič Z. 1 K, J. Cebin 40 v, M. Kmet 50 v, M. Baš 50 v, po L. Grabner 2 K, H. Kastelic 1 K, K. Igljič 1 K 40 v, J. Eših 3 K, I. Zicherl 1 K, H. Bajer 40 v, I. Šilc 1 K, M. Gubanc 1 K 40 v, M. Skok 5 K, M. Šporn 2 K, M. Lavrenčič 1 K, M. Curk 2 K, J. Habjan 1 K, I. Petkovšek 2 K, I. Perovšek 1 K, F. Perovšek 1 K, po M. Ajdovec od neim. osebe 1 K, R. Zakšek 4 K, Vidic N. 1 K, A. B. 2 K, Sedminek M. 1 K, G. Košak 2 K, A. Schwarzelmüller nabrala 40 v, preč. g. župnik F. Repolusk 3 K, M. Kumprej 3 K, Rus 2 K, A. Malnar 1 K, M. Tanko 1 K, A. Lenič 20 v, M. Grebenc 1 K, N. Grabner 1 K, A. Koren 12 v, F. Žlemperger 1 K, M. Perovšek 1 K, F. Modic 1 K, F. Levstek 40 v, M. Ogrinc 40 v, Iv. Levstek 40 v, Franc in Zofija 5 K, Sket A. 10 K, Goriup A. 3 K, N. N. 57 v, N. N. 92 v.

Za Klaverjev vinar: Petriček 80 v, po G. Šturm 10 K, I. Likon nabrala 4 K 40 v, nabrano v tobačni tovarni po F. Končan 16 K 58 v, in po R. Širca 23 K;

Za otroško zvezo: je bilo nabrano 42 K 45 v. Natančneje je poročilo glej v Zamorskem otroku.!

Za mašno zvezo: Prevzvišeni gospod knez in škof dr. Anton Bonav. Jeglič 10 K. Poslano v Ljubljano od posameznih udov: 16 K; nabrano po Horvath A. 31 K, Frass J. 2 K, Matičič M. 4 K, Lautar J. 1 K, Babič P. 15 K, Lukatsch M. 2 K, K. Premrl 42 K, K. Knobler 20 K, F. Plaznik 4 K, Mohar 25 K, A. Kušar 3 K, po Kodre 3 K, T. Črček 3 K, K. Možina 5 K, M. Grosnik 4 K, Krek M. 20 K, Križanič M. 42 K, A. Fajfar 8 K, T. Kovačič 6 K, po preč. g. P. Valerijanu 2 K, A. Žajdala 2 K, Ogrinc T. 20 K, E. Gregor 20 K, Grebenc M. vdova 33 K, Grebenc M. 28 K, M. Sernak nabrala 255 K.

Za misijonsko zvezo: Solar A. nabrala 24 K, Frass J. 60 v, G. Neuwirt 50 v, F. in J. Kodre nabrali 9 K 40 v, po preč. g. P. Valerijanu 20 K 10 v, od posameznih udov 3 K.

Za Klaverjevo družbo: Preč. g. P. Adolf Čadež 1 K.

Podporniški prispevki: M. Petriček 2 K, J. Šušteršič 2 K, M. Lukatsch 2 K, M. Ferk 5 K, Fr. Miglič 2 K 50 v, rodbina Jarc 6 K, A. Sajovic 2 K, M. Bizil 2 K, F. Rupar 3 K, F. Pavletič 3 K, A. Kocmur 2 K, N. Ažman 2 K, M. Jerala 2 K, U. Brate 2 K, M. Šporn 2 K 50 v, preč. g. župnik F. Repolusk 2 K, M. Kumprej 2 K, A. Kumprej 2 K.

Skupna vsota 1733 K 40 vinarjev.

Poslano v predmetih: Fr. in J. Kodre oltarni prt, 4 lavabo rutice, rabljene znamke; od več oseb: štanjoli in rabljene znamke.

Kdo bi bil voljan izdelovati za afrikanske misijone rožne vence?

Kdor to razume, se mu nudi s tem lepa prilika, da stori uslugo ljubi Materi božji. Družba sv. Petra Klaverja rada pošlje material v ta namen. Paziti je treba, da ne smejo biti rožni venci premajhni, ker jih nosijo zamorci okrog vratu, in da se ne rabi železna žica, ker zarjavi temveč bakrena žica.

Pregled knjig iz peresa generalne voditeljice Družbe sv. Petra Klaverja grofice M. T. Ledóchowske.

Pomoč za Afriko.

Apostolstvo Marijinih kongregacij
z ozirom na poganke misijone.

Škapulir sužnja.

Povest o srebrnjaku, ki bi bil rad šel v Afriko.

Dalje priporočamo vsem našim častitim podpornikom in bralcem:

Breve ali Poslanica

ki so jo sv. oče Pij X. blagovolili poslati Družbi sv. Petra Klaverja za afrikanske misijone, ki je pravkar izšla v slovenskem jeziku.

Naloga katoliških žen

v apostolskem delovanju. Priobčil nekdanji misijonar v Afriki.

Cena vsaki brošuri 10 vinarjev. Naroča se pod naslovom: **Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo štev. 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.**